

avant...!

any 11

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 32

han triomfat?

El diari *Solidaridad Obrera* portaveu de la F. A. I., publicà en lletres de motllo la victòria assolida en les eleccions del 20 de l'actual, puix, segons ells, la seva campanya abstencionista havia donat fruits excel·lents. La majoria d'obers catalans varen deixar d'emetre el sufragi. La coacció demagògica que portà a terme l'òrgan confederal va reeixir esplendorosament.

¿Què ha aconseguit la F. A. I. amb aquest sorollós triomf? Ha assolit que deixant de votar uns milers d'obers, entrés al Parlament de Catalunya, una minoria monàrquica - els 16 homes de la Lliga - els quals seran fermes puntals de la contrarrevolució.

Els proletaris polítics hem de restar també satisfets del resultat de les eleccions. El B. O. C., partit dels explotats, ha tingut una copiosa votació: 25.000 vots. Vint-i-cinc mil obrers que pensen amb el cap i actuen sota un programa definit. L'orientació de Marx i Lenin va essent fecunda. A la nostra província, el preuat concitadà Jaume Miravilles, va aconseguir la ratlla de 8.000 vots.

Si a aquests resultats hi afegiu el sacrifici moral i material que han realitzat els candidats del B. O. C. en la campanya electoral, us adonareu que l'obra veritablement revolucionària la porten, en el nostre país, els comunistes estatals.

Escriure articles estridents, pujar al cadafalc a fer discursos bèl·lics, projectar revoltes darrera la trinxera - amb el pap ple - tot això pot ésser molt faista, però de resultats nuls. És d'un efecte enlluernador per als esperits febles. És passar el temps en malabarismes. És fer el joc a la burgesia.

Si tots els obrers haguéssim pres una part activa en les passades eleccions, avui tindríem al Parlament català una nodrida representació, podríem assolir les minories i part de les majories. Amb la immunitat del càrrec podia ajudar-se moltíssim a la reivindicació del proletariat. Amb les pessetes de l'estat burgès, podien alleugerir-se moltes despeses sindicals. Amb l'actitud dels abstencionistes s'ha assolit que el govern català estigui totalment en mans de la burgesia.

Darrera el govern hi ha un exèrcit burocràtic, la guàrdia civil, la d'assalt, els mossos d'esquadra, forces més que suficients per assegurar l'ordre i veïllar per l'èxit d'aquelles lleis que gestaran els parlamentaris catalans a profit, exclusivament, de la seva casta.

La crisi mundial anirà accentuant-se i repercutirà implacablement a Catalunya. El nombre dels sense feina anirà augmentant, i quan l'obrer vagi a trobar els de la F. A. I. perquè el socorrin, aquests li diran que els diners dels sindicats sols han de servir per la revolució, però quan s'apropi la revolució, que no portaran els de la F. A. I., en els sindicats tampoc hi haurà diners.

Si aquests obrers que varen creure a la F. A. I., deixant d'emetre el sufragi, haguessin contribuït amb el seu vot a fer sortir elegits alguns candidats de classe, avui tindrien al Govern de Catalunya uns germans que veïllarien per ells, els quals donarien una ràpida solució a l'afros problema dels parats.

Catalunya podia ésser el primer estat lliure de la futura unió de repúbliques socialistes d'Ibèria, però així no serà més que una sucursal del poder central d'Espanya.

Cal, obrers catalans, que fugint de tuteles nefastes ens agrupem tots sota una única bandera, per tal d'aconseguir com més aviat millor aquest demà esplendorós que ja albeja.

JOAN CARRERES.

full quinzenal

de les últimes eleccions

Passat el moment àlgid de la febre política de les eleccions al Parlament català, que tingueren lloc el 20 d'aquest mes, hem pogut constatar quin partit era el que en sortia victoriós, quin era el que sense haver guanyat tampoc havia perdut i els que ho havien deixat tot, perdent àdhuc bous i esquelles, com vulgarment hom diu.

Veiem, doncs, que el partit triomfant gairebé a tot Catalunya ha estat l'«Esquerra Republicana» que se n'ha emportat les majories i que, malgrat això, no ha sumat l'exuberància de vots que assolí en les eleccions del 12 d'abril i del 28 de juny. Això significa, tanmateix, que hi ha hagut quelcom que ha ajudat a esmoreir l'esclat de la victòria.

Per altra banda ens adonem que la «Lliga Regionalista», amb tot i les corregidas y aumentadas i variades denominacions, no ha aconseguit d'enganyar incautes i ha obtingut el vot dels seus lleials i incondicionals senyors Esteves, fabricants, propietaris i altra gent de «quartos». Aquests, però, compten encara amb un bon nombre i els cau la baba quan senten parlar a l'il·lustre Francesc d'Assis Cambó, al qual tan enyoraven, i surten amb les minories.

El «Bloc Obrer i Camperol», partit novell encara, es presentava a la lluita i sense que hagi guanyat cap acta ha pogut palesar que comptava amb un nombre ben nodrit de simpatitzants. No ha estat cap victòria, però si un bon pas endavant.

Una desinflada gran l'ha tingut el partit dels «més capacitats, dels més intel·ligents»; ens referim al «Partit Catalanista Republicà», el qual només ha tret un diputat i encara per la cir-

(segueix a la plana segona)

15 cts.

cumscripció de Tarragona. Ara, quan han hagut d'emudir els seus homes i han acabat de vanagloriar-se davant de llur desfeta, ens plau reproduir, com a comprovant de llur jactància, les següents paraules d'un seu full de propaganda electoral:

«Ciudadà: imposa la teva voluntat i porta al primer Parlament de Catalunya els homes més capacitats.

Vota, doncs, la candidatura del Partit Catalanista Republicà».

Es veu ben bé que no tenen àvia aquests senyors de l'ex-Acció Catalana.

Del «Partit Radical», propietat del senyor Lerroux, no cal parlar-ne perquè és un partit mort i del qual ja ni se n'hauria de parlar, almenys a Catalunya

ROC CLAR.

ja han passat les eleccions

Ja han passat les eleccions. Ja hem vist i oït la verbositat aristocràtica predicant arreu amb paraules dolces les excel·lències de la religió la família i la pàtria per tal d'atraure's les plebs profans que encara creuen que tenen sola llur jou i als capitalistes que amb llur cobejança sense límits, tenen la follia d'agabellar-ho tot no adonant-se que per aquest camí van a perdre-ho tot.

Hem vist també la part mesocràtica, els partits de centre, que adonant-se més de la realitat i més emancipats de la ceguera política que els hi produeix llurs concupiscències ens han predicat catalanisme, liberalisme, democràcia, però amb «seny», creient així, incorporar-se al gran corrent de la política mundial, d'aquest corrent en què es troben els seus inicis en la revolució francesa i les quals idees estan tan fortament arrelades en tot l'occident d'Europa, havent-se contagiats també en el poble ibèric i sobre tot a Catalunya. Per últim, hem vist els partits d'esquerra o sia l'esquerra de la burgesia i els hem vist sobre un escenari corrent d'ací i d'allà com una hiena amb uns gests espectaculars, amb uns crits estridents de demagògia revolucionària, apostrofant i difamant els altres partits burgesos que demà seran els seus col·laboradors en l'obra magna — per a ells — de la repressió obrera.

Han passat les eleccions, i és clar, ha guanyat l'Esquerra. L'Esquerra era el partit més políticament preparat per a obtenir la victòria i no perquè la raó estigués de la seva part, sinó perquè és l'únic partit que sap copsar les realitats, depriments, però a la fi realitats, de la idiosincràcia del nostre poble. El nostre poble està fonamentat per l'idealisme de la revolució francesa, però en el transcurs d'aquests anys ha passat un fenomen més preponderant per la història de

la humanitat que la revolució francesa i aquest és la revolució russa que ha empellat, encara que d'una manera confusa, dins l'esperit del proletariat mundial el nou concepte materialista de la vida. La revolució espanyola ha sorgit en aquests moments àlgids de lluita de les dues idealitats, i l'Esquerra catalana ja inconscientment, ja per major visió política d'alguns dels seus dirigents s'ha sabut situar ràpidament i coordinar amb astúcia aquestes dues idealitats que es debaten en la consciència del proletariat català, quedant-se de fet en el camp burgès i per altra part cridant amb tota la força dels seus pulmons que s'ha de fer la revolució social, però amb l'intent de coartar aquest moviment revolucionari, puix ells, com veurem d'ara endavant, agafant per mort llur actuació, és un ideal que mai han sentit.

I anem ara analitzar el comportament de l'obrer català en aquestes eleccions, d'aquest obrer que tan políticament preparat semblava i que ha demostrat tenir una manca de cultura política que veritablement desorienta. Vegem la seva actuació; ha quedat partida en dos bàndols ben accentuats, els polítics que han votat i els nomenats apolítics que s'han abstinut. Els polítics, els que han votat, els ha mancat cultura política, puix que s'han deixat portar pel sentimentalisme representat per Macià, i que s'han aprofitat els seus incondicionals polítics fent-lo servir com a cartell d'anunci, passejant-lo arreu, així com per la demagògia revolucionària dels altres, no recordant-se que darrera les paraules dolces i ardents es farà una constitució burgesa, i que darrera d'aquesta constitució en sorgirà un consell executiu que es llençarà damunt les masses proletàries en violenta repressió.

Per als nomenats apolítics, els que

avant..!

redacció: rambla, 29

figueres 16 novembre 1932

el pròxim número sortirà
el dimecres, 30 novembre

venda: llibreria batllósera

no han votat, la seva manca de cultura política és encara més accentuada, puix si aquest gest l'haguessin adoptat sempre tot podria ésser qüestió d'idees i per tant respectables, però això que un moment donat, com va passar en les passades eleccions de diputats a les constituents espanyoles, donin tota la fe, tot l'entusiasme, tota la confiança a un partit burgès com és l'Esquerra catalana i ara que en qüestió d'un any hagin caigut a l'apolitisme suïcida i tot perquè aquest partit els ha decebut...

I doncs que us pensàveu? Però que no recordeu que som els més? Què no us adoneu que si votéssim un partit de classe en un sobtadament tot el poder quedaria en les nostres mans o bé presentariem davant els ulls del capitalisme un front numèric que l'atuïria i podríem aprofitar aquest moment d'indecisió per anar a la revolució armada que no en defugim?

Però res, tan bé uns com els altres heu ajudat amb el vostre gest a donar el triomf a la burgesia, però el nostre grup rebel que es culminat i encarnat en «*Avançada de l'Empordà*» us demana des d'ara a tots els obres i camperols reflexió i deducció i que us recordeu que el Parlament català està compost en aparença per dos partits antagònics i irreconciliables però que si inspeccioneu atentament veureu i en deduireu que quan es tracti d'abatre el crit d'angoixa del proletariat es donaran les mans i obraran tots plegats en acció comuna.

El crit d'alerta està donat. Proletaris! Recordeu-se'n!

JOSEP FERRER i FERRER.

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

encara altres marxes contra el capitalisme

Ultra la marxa contra el capitalisme, dita també marxa de la fam, celebrada a Londres a darrers d'octubre, sabem que hi ha anunciada pel proper dia 1 de desembre, la marxa sobre Washington, de la qual ja en parlàvem en números anteriors d'*avant*. I que segons sembla, revestirà extraordinària importància, hom parla ara també, detingudament, de la marxa contra el capitalisme o marxa de la fam, digueu-ho com vulgueu, car d'ambdues maneres té el mateix significat, que realitzaran els sense feina francesos sobre París el prop-venent dia 10 de desembre.

Totes aquestes marxes, tenen un mateix denominador comú, és a dir, fer sentir al capitalisme de llurs respectius països el seu estat d'ànim irritable, la seva desmesurada paciència, la seva penosa i constant sofrença. Amb aquestes manifestacions nombrosíssimes d'obriers parats, d'obriers que rabiosament veuen escolar-se els dies i ensems llurs forces, volen evidenciar a la burgesia que el que avui solament és un pròleg pacífic pot esdevenir en el dia de demà un drama violent. Drama violent en el qual s'hi veurà escenificat, en tota la seva tragèdia, malauradament, la irreparable revolució social.

No ha de passar gaire temps en

què aquestes compjades marxes que ara es van realitzant, tindran d'una manera obligada altres imitadors. Però, passada una temporada d'aquestes proves d'irritabilitat, les forces capitalistes no se'n recorden o volen fer veure que no se'n recorden, perquè el que està dalt no li plau d'encaparrar-se pels que estan sota d'ell, encara que pateixin i passin gana. I això, naturalment, provocarà el que ja és inevitable: un capgirament de l'actual règim capitalista, un veritable terrabastall social que modifiqui per complet l'ordre de coses establert i acabi amb l'ús i abús dels explotadors que viuen a costes dels explotats. En una paraula, caldrà acabar, d'una vegada per sempre, amb això que en ple segle XX ens sembla tan denigrant i vergonyós: que una minoria faci el que bonament li sembli d'una majoria, veritable productora, de la qual s'aprofita per a restar immòbil en el seu ensuperbiat ambient.

Cal reconèixer, però, que les forces proletàries, abans allunyades de tota lluita política i social, es van orientant paulatinament cap a una organització de classe, on hi regni la sincera democràcia, palesant les possibilitats que reïxi llur tan anhelat moviment.

JOWSKI

guerra a la guerra

Catalans: el món està tot ell trasbalsat; encara que aparentment no ho sembli, les nacions capitalistes estan, furgant perquè esclati una altra «guerra», que sigui més horrible i més destructora que la de l'any 1914.

La guerra que estan preparant, els Governos burgesos, de les Nacions Capitalistes, no duraria pas quatre anys, com la passada Guerra: seria sols qüestió de pocs mesos; i potser de pocs dies; fóra aquesta crua «guerra» química, ja no s'empraria, ni la baioneta, ni el sabre ni tan sols, el fusell-mauser.

Amb uns quants avions proveïts, de bombes científicament preparades, en tindríem prou per a destruir pobles i exèrcits sencers.

No cal dir que aquests exèrcits, serien tots ells integrats per homes, la major part d'ells joves, i fills tots del proletariat, aquesta classe oprimida a la qual tan odi té la burgesia capitalista.

Som nosaltres, les joventuts proletàries de tots els pobles, a les quals el Capitalisme ha assenyalat, com a properes víctimes, del seu afany de diners.

Som nosaltres els que enganyats covardament, fent-nos veure que anem a defensar les nostres llars i les nostres terres, ens matarien mútuament, sense adonar-nos que el que en realitat faríem seria enlairar més el Capitalisme, i enfortir, més encara, aquest nostre mortal enemic, que, després d'haver-nos occit amb la seva horrible gola, es faria un tip de riure, mentre nosaltres, morts els uns i horrib'ement mutilats els altres, seríem la befa i l'escarni de la burgesia triomfant.

Però això no pot ésser, i no serà, perquè tots nosaltres, hem d'oposar-nos a aquesta vil maniobra del Capitalisme mundial, i per oposar-nos a aquesta maniobra cal només que recordem les paraules que digué Garcia Miranda (el Capità Roig) en el míting del B. O. C.: «si el Govern ens dona armes per a anar a fer la Guerra als nostres germans encarem les armes contra els nostres opressors», i farem que d'una vegada i per sempre triomfi l'ideal revolucionari dels partits de classe, que és l'ideal dels treballadors i dels oprimits.

FRED

GRAN CAFE EXCELSIOR

Divendres dia 2 de Desembre de 1932 • De les 9 i mitja de la nit a les 11

CONCERT per el QUINTET EXGELSIOR

PROGRAMA

PAQUILLO (Pas-doble)	A. Urmeneta
VIOLETES (Suite de Valses)	E. Waltdeufel
ROSE-MARIE (Fantasia-Opereta)	H. Stathart i R. Friml
ISIS (Fantasia Oriental)	N. Godoy
ALAS ROTAS (Tango)	Irusta-Fugazot-Demare
DANZA N.º 5 (violí i piano)	E. Granados
LUISA FERNANDA (Gran Fantasia)	F. Moreno Torroba

Diumenge, dia 4, a les 7 i mitja: APERITIU CONCERT.

Dimarts, dia 6, de 9 i mitja a 11 nit: SELECTE CONCERT.

NOTA: Cal fer present que NO VARIARA EL PREU DE LES CONSUMACIONS.

estatuts d'«avançada de l'empordà»

Art. 1. - «*Avançada de l'Empordà*» té per finalitat la propaganda, defensa i instauració dels principis de transferència política i social del nostre poble; amb un senyal d'igualtat i justícia humana.

Treballarem per enllaçar els grups dispersos per l'Empordà que també actuïn amb afany de fraternitat i visible desig de renovació social de cara al món.

Art. 2. - El domicili social serà a Figueres; Rambla n.º 29 (enfresol del bar Parisenc). L'entitat serà formada per socis d'ambdós sexes, numeraris, protectors i de mèrit.

Seràn socis protectors tots aquells que paguin una quota superior a l'assenyalada com a mínima.

Seràn socis de mèrit, tots aquells ciutadans que per llurs actes se'n facin mereixedors, el nom dels quals serà exposat públicament, així com la gesta; en lloc ben visible.

Art. 3. - Les quotes seran, com a mínim; d'una pesseta al mes.

Per ésser admès com a soci; caldrà que hom tingui reconeguda solvència moral i ciutadana. No s'admetran doncs; en aquesta agrupació, tots aquells individus que; directament o indirecta, col·laboraren en règim opositiu o hagin estat afiliats en partits, associacions o grups de caire reaccionari; i tampoc; aquells altres individus que pertanyin a altres partits polítics; tant locals com forans.

La demanda de soci serà personal; reservant-se la Junta Directiva Política, el dret d'admissió.

Art. 4. - Per a poder ostentar el títol de soci serà necessari: Estar al corrent de pagament de la quota mensual. Portar la seva col·laboració personal sempre que li sigui demanada, i complir amb els deures polítics i socials afins a aquesta entitat.

Art. 5. - Seran causes d'expulsió: Retrasar-se en el pagament de les quotes. Als que hagin

d'ésser expulsats per manca de pagament; ho seran quan deixin de pagar tres mesos consecutius.

L'incumpliment de les disposicions acordades; democràticament; pel Consell Directiu.

Tota actuació social i política; pública i particular; que estigui en oposició amb la finalitat dels nostres principis.

Art. 6. - Es votaran dues llistes que formaran: El Consell Polític i el Consell Administratiu.

El primer serà constituït per: President; Vice-President; Secretari; Vice-Secretari; Bibliotecari i dos vocals; i el segon per: Tresorer; Administrador Complent i Secretari.

Art. 7. - Els individus que hauran d'ésser designats per a formar les Juntes; seran votats democràticament; seran elegits per majoria; i aquests acordaran; també per majoria; el càrrec que han d'ocupar.

Tots els militants d'aquesta agrupació venen obligats a acceptar els càrrecs per als quals hagin estat elegits.

Per a optar a formar part de les Juntes; s'haurà d'ésser persona resident a la localitat.

Art. 8. - El Consell Directiu serà efectiu durant un any; en final del qual i sempre en mes de gener es renovarà la meitat de la Directiva.

Les vacants de la Junta Directiva es renovaran fins a la primera Assemblea Ordinària; sempre que no passin de tres individus.

Art. 9. - Un cop constituïdes les esmentades Juntes; s'anirà per organitzar el Comitè Central; el qual es regirà pel que acordi l'Assemblea convocada aquest efecte.

Art. 10. - La nostra agrupació es reunirà; en Assemblea General Ordinària; un cop cada any; per la nova elecció de càrrecs; per a examen i aprovació de comptes i per a tractar d'assumptes generals.

Aquesta Assemblea tindrà lloc el mes de gener; d'acord amb l'article vuit.

Es reunirà en Assemblea General Extraordinària sempre que ho cregui necessari el Consell Directiu Polític; o a petició de la quarta part dels socis; no essent permès en aquestes Assemblees; tractar d'altra cosa que l'exposat en l'ordre del dia.

Art. 11. - Per a la realització del nostre programa es constituïran; quan el Consell Directiu ho cregui convenient; les següents seccions:

D'organització i propaganda.
De cultura moral i física.
D'orientació femenina; i d'altres seccions que hom cregui necessàries.

Art. 12. - La propaganda; correspondència; comunicats; etc; seran redactats en llengua catalana.

Per a les relacions amb entitats de fora Catalunya; s'empraràn els idiomes respectius.

El nostre grup advocarà per l'implantació d'un idioma internacional.

Art. 13. - El portaveu de la nostra agrupació serà el periòdic d'esquerra «*Avant...*»; per la confecció del qual es nomenarà un cos de redacció; que estarà sota la direcció del Consell Directiu Polític.

Art. 14. - En cas de dissoldre's aquesta entitat; el fons social s'invertirà a fins benèfics.

Art. 15. - Aquests estatuts no podran ésser reformats en capre retrograde; admetent-s'hi totes aquelles esmenes o addicions; acordades en majoria i en sentit més avançat.

Figueres; trenta de setembre de mil noucents trenta dos

Els homes d'«*Avançada de l'Empordà*» lluitarem per la màxima llibertat de Catalunya dins el camp proletari. Com a catalans batallarem perquè sigui fallat, amb justícia, el nostre plet nacional, com a obrers bregarem per aconseguir els drets que com a éssers racionals ens corresponen.

Cal capacitar-nos degudament per aconseguir que els nostres enemics no ens facin tortollar. Esforcem-nos a superar-nos individualment; i aportem a la col·lectivitat la més decidida cooperació. No ens cansem d'escampar i propagar el nostre programa. Procurem fer caure la bena que té orbes a molts germans de classe. Treballem incansablement cercant aquella justa fórmula humanitària que pugui agermanar a tots els obrers catalans; i quan l'hagim trobada la brindarem al proletari d'Ibèria.

Som catalans de cara al món; volem ésser lliures per abraçar-nos sense estorbs amb tots els obrers de l'Univers. Avui el món enter està soscògut per visible afany reivindicatori. No es pot permetre aquesta desigualtat humana. Tots hem de viure; No és licit que mentre uns éssers naden en l'abundància; altres es morin de fam.

Els damnats de la terra aixequen els braços esgrimint l'estre de treball en erit de rebel·lió; i el soroll dels exèrcits famèlies ja és una veritable preocupació pels governs capitalistes. No passarà molt temps sense que la història registri un fet transcendental de justícia humana.

Obrers, camperols; gent de mar; «*Avançada de l'Empordà*» és l'avantguarda del desenvolupament social de la nostra comarca.

desde almería

después de las elecciones

Como en toda España, despertó en este extremo peninsular, gran interés la lucha electoral que el día 20 se desarrollaba en Cataluña.

Y, como probablemente en todas partes, las discusiones giraban en torno a la constitución del futuro Parlamento, y daban por descontado el triunfo de los más afines a la tendencia [política] del comentarista.

Por mis muchos años de estancia en esa, se me requirió por algunos conocidos para que diese mi opinión sobre el probable resultado de la contienda y pronostiqué vencerían los *Esquerranos* si los obreros se abstendían, como así ha sucedido.

Ni buen ojo clínico, ni ser un lince, ni un hacha para suponerlo.

Lerrouxismo y Cambonismo están desacreditados en Cataluña. Van con el primero, los que esperan que algún día gobierne—¡lo ha dicho tantas veces!—para acoplarse enseguida a la *enchufera* política, y siguen al segundo, todos sus congéneres semitas, industriales, banqueros, señores *Esteves* en una palabra, cuyas ideas políticas radican en sus cajas de caudales, talones de cuentas corrientes o en los títulos de la Deuda. Que D. Alejandro y D. Francisco se han equivocado mil veces y se *columplan* que es un primor? ¿Y qué? El caso es tener un mala-barista o un financiero que represente los intereses de clases que ellos defienden. Y siga rodando el mundo.

Lo malo es—o quizás lo bueno—que tanto rodará, que al fin aplaste a tanto gusarapo como se revuelca en esta charca pestilente que es la política.

No comparto, en absoluto, la opinión de los abstencionistas. La respeto sí, pues sus motivos tienen para ello. Están cansados ya de tanto charlatán que ofrece la luna y sale luego por *peteneras*...

Ahora bien; a la táctica abstencionistas ha de seguir la acción directa, pues de lo contrario serían nulos los resultados de aquella. ¿Y se dan cuenta sindicalistas, comunistas libertarios y anarquistas del formidable engranaje de la máquina estatal para demolerla con rapidez y garantías de éxito?

Sostienen que todo está carcomido en el régimen capitalista, pero los que como espectadores, sin que nos arredren las más avanzadas ideas, asistimos al ciclo revolucionario que se desarrolla en Europa, abrigamos la creencia, que dista mucho aún para su descomposición y entrada en el período agónico, en el que se debatirá con los resortes que tiene, no sólo para impedir en un futuro próximo la Anarquía, sino para que aún en sus estertores mueva el monstruo sus enormes tentáculos y se desgarran la humanidad, antes de ceder, en un parto dolorosísimo.

Argumentan los partidarios del régimen parlamentario, razonan la abstención sus enemigos. ¿A qué carta quedarnos?

Si el 12 de Abril de 1931 no hubiesen votado los obreros, no sale de las urnas la República y proclamarla en la calle, no sé si hubiéramos sido capaces. Que lo digan sino muchos *enchufados* y frígidos que la defienden ahora con todo el ímpetu de sus estómagos agradecidos.

No puedan extrañarse los apolíticos, siendo tan antigua su teoría, que les vaya mal, con el régimen, pues tanto montaba para ellos la República como la Monarquía. Los sorprendidos seremos en tal caso, los que como *panacea* propugnamos siempre por el régimen republicano. Pero ellos votaron en las elecciones municipales y sin hacer dejación de ningún otro de sus postulados ideológicos y hasta tanto estu-

vieran bien extendidas y comprendidas las ideas ácratas, debieran, siempre que se les presentase ocasión, dar su voto a los más afines que lucharan en los cargos públicos por ir cercenando privilegios a la burguesía.

La Esquerra, como todos los partidos que tienen representación en el Parlamento, se debilitaría y con unas docenas de Balbontines, Barrioberistas o Comunistas, se podría hacer una labor que fuera preparando el terreno para implantar ese bello ideal, que tan lejano se vislumbra.

Ir a marchas forzadas a su conquista es de locos o de suicidas. Pretender que los que defraudaron al pueblo una vez, no lo hagan más, es de imbéciles. Residenciarlos es el único procedimiento y para esto, nada mejor que votar a otros, inclinándose a los que defienden ideales de emancipación proletaria.

Los que en el Parlamento están en la oposición sentirán cansancio, frialdad, pesimismo, al no verse asistidos por las masas e igual les ocurrirá a los que han participado en la lucha electoral o quieran participar en las próximas, y en cambio los que dicen saberse asistidos por la opinión, a su disposición los resortes legislativos y represivos, harán obra, cada vez más netamente conservadora, alejando la posibilidad de implantar el socialismo en toda su pureza.

ENRIQUE MEDINA.

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batllosera

GALAN, 3

obituari

Fa pocs dies — el dimecres dia 23 del que fineix — traspassà a la nostra ciutat Lliberat Jofre, home demòcrata i liberal per excel·lència.

L'avi Jofre era d'un veritable tremp ideològic, amb definida consciència de classe, ço que el feia mantenir reservat, però confiat, en el triomf de tot allò pel qual gloriava.

L'acte del seu sepeli fou realitzat talment com ell havia desitjat, és a dir, civilment. La caixa mortuòria portava en lloc ben visible les dues ensenyes proletàries: la falç i el martell, símbols de lluita i treball.

Ben cordialment adreçem a la seva família el sentiment de la nostra viva condolència.

Drogueria i queviures EL SIGLO

Avinguda de la República, 17

TINTORERIA LA ECONÓMICA

DE

T. MÉNDEZ

Avinguda República, 67 (abans Nou). — FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec.	3'50 ptes.	-	Tenyir	8 ptes.
• americana	2'00	• -	•	5
• pantaló	1'50	• -	•	3
• vestit senyora	2'50	• -	•	5

EMILI LLOSA

ha traslladat el seu domicili a la RAMBLA, n.º 19, segon pis, (al costat de la Llibreria Masdevall).

Per qualsevol encàrrec poden tocar el timbre que hi ha a la porta del carrer, el qual comunica amb el pis.

claudi ametlla plega

Ha presentat la dimissió el que fins ara ha actuat com a Governador Civil de la «Província» el senyor de l'ex-Acció Catalana, Claudi Amella.

L'home dimissionari, en donar les seves explicacions de tot el que l'ha portat a aquesta ràpida decisió, diu que, com a «demòcrata convençut», no pot continuar en el lloc que ha ocupat fins ara, puix que amb el triomf de l'Esquerra Republicana de Catalunya, o sigui amb el fracàs del partit en què ell milita - el Partit Catalanista Republicà -, per *decòrum* no és possible continuar usufruint el càrrec.

Claudi Amella a la fi s'adona que és hora de les esquerres.

Que en prenguin exemple els seus satèl·lits.

Articles fotogràfics EL SIGLO Avinguda de la República, 17

la veritat del refrany

Ens plau recollir i reproduir un solt de La Veu de Tarragona, que palesa, una vegada més, la veritat d'aquell refrany castellà que diu: «Nadie es profeta en su tierra».

«El diumenge a la nit, en el Teatre Principal, va estrenar-se l'obra inèdita en tres actes i en prosa, de l'actor de la companyia que en aquell simpàtic teatre actua en P. Teixidor Elias, «El refús de Berta».

L'obra en general està ben escrita i palesa en son autor grans coneixements de tècnica, però on adquireix més relleu és en els diàlegs, sobre tot en el del darrer acte, quan Berta refusa per innoble i deslleial a son primer amor, que defugia el compromís contret amb ella.

«El refús de Berta» és una comèdia dramàtica qual desenvolupament mantingué en constant interès a l'auditori, que l'aplaudí amb entusiasme, i en acabar-se obligà a sortir a l'autor al prosceni rebent el premi merescut a la seva obra.

El teatre estava ple de gom a gom, sortint tothom satisfet de la vetllada. L'interpretació molt acurada, destacant per sobre de tots la tasca artística de la senyoreta Espinosa que, de dia en dia, va consolidant-se com un prestigi de nostra escena».

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 2

de roses

la lliçó de les eleccions

apunts d'un observador

Les passades eleccions han donat motiu per fer càlculs sobre les futures, puix amb més o menys exactitud s'ha pogut veure la força amb què compten els diversos partits que representen les entitats que hi ha ací constituïdes.

Començarem per l'Ateneu, que lluitava per la candidatura de l'Esquerra. Aquest grup, tot i havent desplegat el màxim d'activitat, hauria fet el ridícul més espantós si altres partits esquerrans, que defensàvem distintes candidatures, no els haguéssim donat vots. Un exemple que palesa la veracitat de les nostres afirmacions:

Resultat del districte 1.º

Casanoves (Candidat de l'Esquerra) 60 vots. Miravittles (Candidat del B. O. C.) 76 vots.

Això demostra plenament que si «Sang Nova» no hagués afavorit la candidatura de l'Esquerra, i hagués treballat solament pels candidats de les altres candidatures esquerranes, l'Ateneu hauria sofert un desengany.

¿Vàrem ésser correspostos els militants de «Sang Nova» per part de la gent de l'Ateneu? No, puix aquests senyors varen combatre implacablement la nostra candidatura, fins a l'extrem que a l'hora del escrutini hom pogué veure com un de la família de *un primo hermano del general Serrano* que anava prenent nota dels noms que integraven les candidatures que sortien de l'urna, quan sentia els noms Llauneta, Miravittles, etc, els deixava passar per alt, en canvi apuntava amb gran satisfacció el nom dels de la Lliga i e's de l'Esquerra.

Tot això i altres cosetes que ens deixem al tinter, és el que hem pogut observar i, la lliçó obtinguda ens demostra que el poble de Roses està tip de polítics bullanguers i comedians, i que en les venidores eleccions el triomf

serà per «Sang Nova», tota vegada que la nostra entitat és l'única que pot redimir el poble, sense fer injustícies de cap mena, ni baixa política personal, com fan tots els *pujolístics* de les dues classes, que supediten tot criteri en contra dels interessos del poble.

Per l'emancipació política social de la nostra vila, lluitarem sense defallir els homes de.

SANG NOVA

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral.(carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

tot arribarà

Aquest any, a l'entitat del cim del *Royal* varen canviar l'home del *pito*.

El que tocava l'any passat, avui ocupa un càrrec municipal de molta categoria, i cal no gastar-lo gaire.

El que el tocava aquest any deu estar fent mèrits perquè es recordin d'ell quan arribi l'hora del *reparto*.

Aquest any no vàrem sentir allò de les taques negres. ¿No endevineu perquè? Doncs, perquè n'hi havia massa.

Els prohoms del cim del *Royal* s'estiraven els cabells quan s'assabentaven dels resultats d'alguns pobles, el seu aparell electoral començava a fallar.

En alguns pobles les candidatures contràries havien tingut nodrida votació, en altres havien assolit les majories.

Hem de consignar la reculada històrica de Castelló d'Empúries. Aquest poble rebel, avui ja té enxufats els seus principals dirigents, ja no hi ha lliure acció, els ciutadans van com bens a votar la candidatura que els recomana l'amo i cacic.

Els del cim del *Royal* no anunciaven els resultats parcials de cada poble, ho feien en bloc per què els escoltaven que no s'adonessin dels resultats adversos. Així donaven a entendre que guanyaven en tota la *línea*.

L'Empordà comença a despertar-se i no passarà molt temps que els homes d'esperit liberal i lluitador, despresos de tota mena de prejudicis, ens ajuntem en un front únic per combatre i posar totalment en evidència a aquests individus acosumats a manifassejar i especular, descaradament, amb els interessos morals i materials de la col·lectivitat.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i
PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT.-CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

avant..!

en el parlament de catalunya hi mancarà l'oposició proletària.

abstencionistes

Transcurrides les eleccions, ens adonem que si bé no és fabulós el nombre d'abstinentes, tampoc és tan insignificant perquè no el tinguem en compte. La major part són obrers aconsellats que, no estudiant prou detingudament (potser millor que nosaltres) el cas, indirectament han afavorit als partits burgesos en no sortir elegit cap diputat de les files proletàries. Dic afavorit, perquè si el nombre de diputats elegibles era de 85, ¿no fóren elegits igual nombre a pesar dels abstinentes? ¿Per què, doncs, tal abstenció?

Anem d'acord amb qui digui que el medi fa a l'home i no l'home al medi. Desgraciadament sol succeir així, especialment quan és un home sol o escassa minoria que va al Parlament en representació del proletariat; però si aconseguim portar-hi majoria (cosa probable, si tots volem) el temps demostrarà el contrari. Estem d'acord amb qui digui que a l'obrer no deuen interessar-li aquestes lluites. Com a obrer, passi; però com a home que desitja una reivindicació social i com a ésser humà que aspira a una igualtat moral i material, no.

Respecto el pensar de tots aquells que pregonen que devem guanyar-nos la nostra reivindicació al carrer. ¿No fóra millor obtenir-la pacíficament? Quan així no sigui possible, aleshores emprarem la violència ¿Es que veritablement són responsables els que creats en un ambient d'injustícies no albirin la felicitat que nosaltres veiem? ¿Es que són ells culpables d'ésser educats en un medi de castes i temin ara la igualtat social? No; com tampoc és responsable ni culpable l'antropòfag de menjar carn humana si així l'han acostumat. Es més, ¿podríem afirmar que tots els que així pregonen ocuparien el primer lloc en les barricades? Es possible que sí, no dubto de la seva sinceritat; però, ens ha ensenyat tant l'experiència... A més, perquè les masses vagin a les barricades, és necessari que cada home individualment despreciï la matèria o bé que visqui un estat

d'oprobri i de fam que, desgraciadament, (perdoneu la frase) aquí són escassos els que en aquest cas es troben.

Acceptant que el Parlament corrompeix als homes ¿no és preferible (a pesar d'això) que siguin germans nostres que gaudeixin dels beneficis que dona? ¿No és també més probable que siguin ells i no els altres que aportin una millora al proletariat? Essent així, ¿per què aquell abstinent? Rebutgem, doncs, l'abstenció i portem al Parlament una majoria de diputats obrers, i així com fins avui tots els diputats que es diuen representants del poble, no representen sinó a la burgesia, hem de procurar nosaltres que siguin homes nats del proletariat; homes sortits de les nostres files, que coneguin i sentin el que nosaltres sentim i vivim. Veritables representants del poble, que no reparin en consultar-lo quan les circumstàncies ho requereixin. El dia que aconseguim portar al Parlament una majoria (quan no la totalitat) de representants nostres, aquell dia obtindrem pacíficament les nostres aspiracions. I quan no, aconseguirem que aquesta cràpula de paràsits, àvids de sang, es lliurin a un últim intent vanpíresc; i aleshores obrarem enèrgicament. El nostre humanisme no permet que siguem els primers d'atacar.

Estranyem que els diputats actuals no plantegin les crisis de treball i necessitats proletàries amb la intensitat que requereix aquest important problema. ¿Com han de plantejar-ho, si ho desconeixen? ¿Com han de conèixer-ho, si no ho han viscut? Es plantejaran quan els diputats siguin fills del treball. ¿Creieu, per ventura, que per ésser diputat, cal ésser orador? No. Cal, solament, posseir un cert grau d'intel·ligència per conèixer les necessitats individuals i socials, i una certa cultura per a resoldre-les satisfactòriament. Les sessions parlamentàries no han d'ésser a semblança de les actuals (estil cotorra), que per no dir res es parla mitja hora, i per resoldre algun

problema són necessàries varies setmanes, perquè a l'últim ho facin malament. Les preguntes, propostes i estudis han d'ésser p'antejats encarescudament.

Dol sentir constantment discussions públiques entre obrers que, lluny de demostrar una unió, donen per una part fortalesa a la burgesia en veure la nostra discòrdia i, per altra part, demostren que mai sabrem governar-nos, essent molt l'uny la germanor que tots blasonem. Totes les idees són bones si noblement són exposades. Tots creiem tenir raó, i segurament tots estem equivocats. Així com és difícil conèixer la veritat, no és menys difícil prejutjar un règim que mai s'ha implantat.

Els anti-estatals ataquen a partits de classe perquè no poden capir una dictadura proletària. ¿Es que pot dir-se dictadura a la voluntat de la majoria imposada violentment sobre una minoria tradicional i retrògrada? Es que pot titllar-se'ls de dictadors als representants del poble treballador quan obliguin a produir a tots els paràsits? No.

Tots cerquem la mateixa finalitat, seguint camins diversos. ¿No fóra millor buscar una drecera que a tots unís? ¿No l'albireu? Jo us la diré: aquesta drecera està al Parlament. Que cada partit escolleixi els millors elements per acoblar-los en una sola candidatura. Així aconseguirem fusionar tots els partits de classe (conservant la seva característica) en un sol i complex, afí a tots els altres internacionals. ¡Haurem format el front únic!

PERE BELLOSTES.

Déu, que tot ho pot, ha fet fer el ridícul als candidats de la Coalició Catòlica.
